

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 263/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. K., R., zastúpeného advokátom JUDr. E. Š., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 2, čl. 22 ods. 2, čl. 36 písm. b), čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 205 z 23. júna 2000 v spojení s rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky č. p. KM-75/PK-2000 z 11. augusta 2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2006 doručená sťažnosť z 30. mája 2006 sťažovateľa Mgr. M. K., R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. E. Š., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 2, čl. 22 ods. 2, čl. 36 písm. b), čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 205 z 23. júna 2000 (ďalej aj „personálny rozkaz ministra vnútra z 23. júna 2000“) v spojení s rozhodnutím ministra

vnútra Slovenskej republiky č. p. KM-75/PK-2000 z 11. augusta 2000 (ďalej aj „rozhodnutie ministra vnútra z 11. augusta 2000“), ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“).

Z obsahu sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra z 23. júna 2000 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. V tom čase vykonával službu ako starší referent špecialista Operatívneho oddelenia protidrogového odboru v B., Národnej protidrogovej jednotky Prezídia Policajného zboru. Dôvodom prepustenia sťažovateľa bolo, že podľa služobných orgánov svojím konaním úmyselne porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Jeho konanie malo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s jeho osobnými záujmami v dôsledku čoho mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru, resp. ohroziť dôveru občanov v tento zbor. Sťažovateľ mal svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušiť základné povinnosti policajta, ktoré sú uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), b), f), g) a h) zákona č. 73/1998 Z. z. tým, že v rozpore s úlohami Policajného zboru a v úmysle získať pre seba finančný prospech mal ponúknuť kolegovi na predaj drogu, ktorú si mal na tento účel nelegálne zadovážiť a prechovávať. V odôvodnení personálneho rozkazu sa uvádza, že skutkový stav bol zistený a preukázaný dôkazmi, ktoré sa opierali o výsledky vyšetrovania pracovníkov Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, vyšetrovania v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa, vlastného šetrenia nadriadeného, úradných záznamov o podanom vysvetlení kolegov M. S. a I. K. a výsledkov skúmania vzorky drogy (heroínu) Kriminalisticko-expertíznym ústavom B.. Dokazovanie predmetnej veci sa vykonávalo podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

Proti personálnemu rozkazu ministra vnútra z 23. júna 2000 podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote rozklad a žiadal rozhodnutie zrušiť. Rozhodnutím ministra

vnútra z 11. augusta 2000 bol rozklad zamietnutý ako nedôvodný a napadnutý personálny rozkaz ministra vnútra z 23. júna 2000 bol potvrdený. Rozhodnutie ministra vnútra z 11. augusta 2000 je konečné. Nemožno proti nemu podať žiaden riadny opravný prostriedok. Právoplatnosť nadobudlo podľa sťažovateľa 11. augusta 2000.

Sťažovateľ sa žalobou z 11. septembra 2000 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. p. KM-75/PK-2000 z 11. augusta 2000 správnym súdom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Žiadal zrušenie tohto rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému (ministrovi vnútra) na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) svojím rozhodnutím sp. zn. 7 SŽ 152/00 z 12. decembra 2000 žalobu zamietol. Najvyšší súd preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 246 ods. 2 písm. b) OSP. Sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdí: *„Domnievame sa, že podľa § 248 ods. 2 písm. d) zák. č. 99/1963 Zb. v platnom znení, rozhodnutie je nenapadnuteľné žalobou na preskúmanie zákonnosti. Preto je rozhodnutie Najvyššieho súdu zmätočné. Z tohto dôvodu plynie právomoc Ústavného súdu SR.“*

Medzi tým začal Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru v B. (ďalej len „úrad vyšetrovania“) 26. apríla 2000 svojim uznesením sp. zn. ČVS: KUV-34/OVEK-2000-Han trestné stíhanie proti sťažovateľovi podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku [zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platný do 31. decembra 2005, ďalej len „Trestný poriadok“] a súčasne mu vzniesol obvinenie podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku pre trestné činy podľa § 187 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 5 písm. a) a podľa § 158 ods. 1 písm. a), b), c), ods. 2 písm. a) Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov platný do 31. decembra 2005, ďalej len „Trestný zákon“).

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 T 4 /2001 z 12. novembra 2004 rozhodol podľa § 226 písm. b) Trestného poriadku o oslobodení sťažovateľa spod obžaloby v predmetnej veci. Proti tomuto rozsudku krajského súdu krajský prokurátor v Bratislave síce podal odvolanie v neprospech obžalovaného, no po predložení veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie (14. februára 2005) vzal generálny

prokurátor Slovenskej republiky listom z 29. marca 2006 sp. zn. IV/2 GPt 37/00 odvolanie krajského prokurátora späť. Najvyšší súd následne uznesením sp. zn. 3 To 19/2005 z 5. apríla 2006 vzal na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia (čl. 16 ods. 1 ústavy) dôvodiac: *„V priebehu prípravného trestného konania bolo vykonaných sedem neodôvodnených domových prehliadok (z toho dve u bývalého kolegu Mgr. E. K.) - jedna u babky sťažovateľa, ktorá v čase vykonávania prehliadky bola už 18 rokov mŕtva. Prehliadky sťažili život rodiny na dedine (na prehliadky boli prizvané osoby z Obecného úradu R. ako nezúčastnené osoby). Po vykonaní domovej prehliadky sťažovateľova, v tom čase 70 ročná matka, zostala v zlom zdravotnom a psychickom stave (bola po infarkte), tiež aj rodina K. bola na tom obdobne.“*

Porušenie svojho základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (čl. 19 ods. 1 ústavy) ako aj základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 ústavy) namieta sťažovateľ z týchto dôvodov: *„Prepustením sťažovateľ prišiel o prácu na ktorú sa niekoľko rokov špeciálne pripravoval zvyšovaním si vzdelania v oblasti bezpečnostných služieb (ukončené magisterské štúdium Akadémie PZ SR).*

Bol mu odňatý cestovný pas a ako osoba bol blokován s nemožnosťou vycestovať do zahraničia.

Boli mu zaistené legálne držané osobné a poľovnicke zbrane, čím mu bola sťažená možnosť prípadnej obrany (počas procesu bol orgánmi činnými v trestnom konaní niekoľkokrát dekonšpirovaný a konfrontovaný s dílerom drog), mal sťažený výkon práva poľovníctva a skutočnosti s tým spojené (je členom poľovnickeho združenia a pre udržanie sa v organizácii je potrebné dosiahnuť určitý počet bodov stanovený v danom kalendárnom roku, pričom body sú získavané aj plánovaným odstrelom úžitkovej aj škodlivej zveri). Druhý deň po zadržaní sťažovateľa bolo zástupcom riaditeľa NPJ SKaFP PPZ dezinformačne oznámené všetkým ostatným kolegom, že boli u neho nájdené drogy vo väčšom množstve, zlato a šperky z krádeží, nelegálne držané zbrane, falšované listiny a podobne, čo sa nezakladalo na pravde.

Mal sťažené pracovné uplatnenie, pretože jeho vzdelanie je úzko špecializované na bezpečnostnú oblasť a keďže v tejto oblasti pracoval, po novele zákona o SBS od 01. 05. 2004 musel dať výpoveď z detektívnej kancelárie. Novelou zákona bolo zavedené, že v SBS nemohla byť zamestnaná osoba, voči ktorej bolo vznesené obvinenie pre úmyselný trestný čin.

Vo väzbe sa mu podstatne zhoršil zdravotný stav, mal vážne problémy so srdcom a vysokým krvným tlakom, na čo bol počas väzby sústavne liečený. V ÚZVJS v B., kde bola vykonávaná väzba, sa o tom nachádzajú záznamy.

Predmetný prípad bol medializovaný v S., v denníku N., v T..

Počas väzby podal niekoľko odvolaní na nezákonnosť väzby, avšak nikto z kompetentných tieto odvolania primerane neriešil.“

Porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia v zmysle čl. 21 ods. 1 ústavy namieta sťažovateľ z týchto dôvodov: *„Domové prehliadky, tak ako je uvedené vo vyjadrení k článku 16 Ústavy SR, boli neodôvodnené a boli vykonané na základe zavádzajúceho a vykonštruovaného šetrenia Sekciou kontroly a inšpekčnej služby MV SR, ktoré však nevychádzalo z reálneho stavu vecí, čím bol sudca ktorý rozhodoval o vykonaní domových prehliadok uvedený do omylu.“*

Porušenie svojho základného práva na rešpektovanie listového tajomstva v zmysle čl. 22 ods. 2 ústavy namieta sťažovateľ z dôvodu, že použitím informačnotechnických prostriedkov sa vyšetrovateľ, ktorému bol prípad pridelený *„...dozvedel o kritike svojej osoby a hlavne kritike metód jeho vyšetrovania a to dokonca ešte v čase pred vznesením obvinenia... S veľkou pravdepodobnosťou aj týmto došlo k negatívnemu ovplyvneniu vyšetrovateľa a tým aj celého prípadu. (Negatívnu zaujatosť vyšetrovateľa naznačujú aj niektorí iní svedkovia)“*.

Sťažovateľ namieta taktiež porušenie svojho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy, dôvodiac: *„Zamestnávateľ svojvoľne a predčasne bez riadnych dôkazov prepustil sťažovateľa zo zamestnania. Diskriminoval ho u svojich kolegov nepravdivými*

vyhláseniami, a nezodpovedne vykonaným šetrením OČTK uvalil na neho súd nedôvodnú väzbu.“

Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy namieta sťažovateľ z týchto dôvodov: *„Žalobou zo dňa 11. 08. 2000 sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. k.: KM-75/PK-2000. Rozsudkom NS SR č. k.: 7-Sž-152/00 z 12. 12. 2000 bola žaloba zamietnutá. Podľa § 228 ods. 1 písm. a), b) OSP mal sťažovateľ možnosť domáhať sa svojho práva v trojročnej premlčacej lehote podľa § 230 ods. 2 OSP návrhom na obnovu konania. Návrh na obnovu konania v zákonom stanovenej lehote však sťažovateľ podať nemohol z dôvodu prietáhov v konaní Krajského súdu v Bratislave, kedy tento rozsudkom č. k.: 1 T 4/2001 zo dňa 12. 11. 2004 rozhodol až po 6 rokoch, že tento sa spod obžaloby Krajskej prokuratúry Bratislava vznesenej 05. 02. 2001 sp. zn.: 1 Kv 8/2000 oslobodzuje v celom rozsahu, pretože skutok z ktorého bol obvinený nie je trestným činom.“*

Napokon porušenie svojho základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy namieta sťažovateľ tvrdiac: *„Sťažovateľa zamestnávateľ prepustil zo služobného pomeru predčasne, bez riadne zisteného skutkového stavu, nepostavil ho mimo službu pokiaľ sa nerozhodne o jeho vine právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Zamestnávateľ svojim rozhodnutím vopred prezumoval vinu sťažovateľa, čím porušil jeho právo dané mu ústavou.“*

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu žiadal, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Prepustením sťažovateľa podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru dňa 26. 06. 2000 na základe rozhodnutia personálneho rozkazu ministra vnútra SR z 23. 06. 2000 a rozhodnutia Ministerstva vnútra SR č. p.: KM-75/PK-2000 zo dňa 11. 08. 2000 došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa upravených v článku 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2, čl. 21 ods. 2, čl. 22 ods. 2, čl. 36 písm. b), čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Personálny rozkaz ministra vnútra SR v spojení s rozhodnutím ministerstva vnútra SR vydaného na základe rozkladu sťažovateľa sa zrušujú.

Ministerstvo vnútra SR je povinné nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania.“

II.

2.1 Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2.2 Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 2, čl. 22 ods. 2, čl. 36 písm. b), čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy tvrdiac: „*Rozhodnutím Ministerstva vnútra č. p.: KM-75/PK-2000 zo dňa*

11. 08. 2000 v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu – personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 205 z 23. 06. 2000 došlo k porušeniu vyššie citovaných základných práv a slobôd.

Orgány Ministerstva vnútra SR svojimi rozhodnutiami obišli práva sťažovateľa, hrubo porušili jeho základné práva a slobody dané mu Ústavou SR. Sťažovateľ tvrdí, že neboli splnené predpoklady na vydanie napadaného rozhodnutia a tak došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd.“

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal ústavný súd sťažnosť v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 20 ods. 3 uvedeného zákona.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

V posudzovanom prípade sa sťažovateľ domáha rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ním označených základných práv a slobôd zaručených v ústave personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 205 z 23. júna 2000 v spojení s rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky č. p. KM-75/PK-2000 z 11. augusta 2000, žiadajúc zároveň zrušenie týchto rozhodnutí.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Pokiaľ sa sťažovateľ v konaní podľa čl. 127 ústavy domáha rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv alebo slobôd zaručených v ústave rozhodnutím orgánu verejnej moci, je nevyhnutnou podmienkou včasného podania sťažnosti z hľadiska zákonnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, aby bola sťažnosť podaná v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti napádaného rozhodnutia orgánu verejnej moci.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že rozhodnutie ministra vnútra z 11. augusta 2000, ktorým bol zamietnutý sťažovateľom podaný rozklad a potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra z 23. júna 2000, nadobudlo právoplatnosť 11. augusta 2000 (žalobou z 11. septembra 2000 sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. p. KM-75/PK-2000 z 11. augusta 2000 správnym súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP).

Sťažovateľ sa však na ústavný súd obrátil až sťažnosťou z 30. mája 2006, podanou na poštovú prepravu 31. mája 2006, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty dvoch mesiacov od okamihu, keď rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. p. KM-75/PK-2000 z 11. augusta 2000 nadobudlo právoplatnosť. Vzhľadom na túto skutočnosť je preto sťažnosť sťažovateľa, smerujúca proti rozhodnutiam ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000, podaná oneskorene.

Ústavný súd preto sťažnosť z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.3 Nad rámec uvedeného dôvodu ústavný súd poznamenáva, že v časti sťažnosti týkajúcej sa sťažovateľom namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 2, čl. 22 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ domáhal rozhodnutia ústavného súdu, ktorým by vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa personálnym rozkazom ministra vnútra z 23. júna 2000 v spojení s rozhodnutím ministra vnútra z 11. augusta 2000 v konaní vo veciach služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z. z., pričom z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že zásahy do označených základných práv sťažovateľa mali spočívať v postupe a v rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa vedenej v prípravnom konaní úradom vyšetrovania pod sp. zn. ČVS: KUV-34/OVEK-2000-Han a po podaní obžaloby na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 4 /2001, prípadne v konaní tretích osôb v súvislosti s uvedeným trestným konaním.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že k porušeniu označených základných práv a slobôd došlo vykonaním neodôvodnených domových prehliadok, zhoršením jeho zdravotného stavu v dôsledku nezákonnej väzby, zaujatosťou vyšetrovateľa a jeho protizákonným postupom pri vyšetrovaní v trestnej veci sťažovateľa, zbytočnými prietahmi v konaní pred krajským súdom v trestnej veci sťažovateľa, medializáciou trestného stíhania sťažovateľa, či nepravdivým informovaním spolupracovníkov sťažovateľa zo strany jeho nadriadených o okolnostiach jeho zadržania v súvislosti s trestným konaním, alebo aj sťažením spoločenského a pracovného uplatnenia sťažovateľa v dôsledku obvinenia z úmyselného trestného činu a prebiehajúceho trestného stíhania, nemohol sa s úspechom na základe týchto tvrdení domáhať rozhodnutia ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam ministra, ktoré neboli vydané v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi a priamo sa netýkajú uvedených skutočností, ktoré majú predstavovať zásah do sťažovateľových základných práv a slobôd.

Z uvedených dôvodov nemôžu byť skutočnosťami týkajúce sa postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa, prípadne konanie tretích osôb v súvislosti s uvedeným trestným konaním základom pre vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa rozhodnutiami ministra vnútra v konaní vo veciach služobného

pomeru príslušníka Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru aj o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v tejto časti (§ 25 ods. 2 uvedeného zákona).

2.4 Z obdobných dôvodov ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti aj pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie princípu prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy personálnym rozkazom ministra vnútra z 23. júna 2000 v spojení s rozhodnutím ministra vnútra z 11. augusta 2000.

Označenými rozhodnutiami ministra vnútra bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. (pre porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom v dôsledku čoho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby). Predmetom konania, v ktorom boli tieto rozhodnutia vydané, nebolo rozhodovanie o otázke viny sťažovateľa za trestný čin. Na rozdiel od prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. (na základe právoplatného odsúdenia pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody), nebolo v danom prípade túto otázku potrebné riešiť ani ako otázku predbežnú. Na druhej strane bolo v právomoci príslušných služobných orgánov samostatne prešetriť a právne posúdiť skutočnosti významné z hľadiska naplnenia dôvodu skončenia služobného pomeru sťažovateľa podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Medzi sťažovateľom napádanými rozhodnutiami ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000 a ním označeným základným právom na rešpektovanie prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy teda v danom prípade nie je daná priama príčinná súvislosť.

2.5 Sťažnosťou napádaný personálny rozkaz ministra vnútra z 23. júna 2000 v spojení s rozhodnutím ministra vnútra z 11. augusta 2000 boli naopak spôsobilé zasiahnuť do sťažovateľovho základného práva na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena (čl. 19 ods. 1 ústavy) a do jeho základného práva na ochranu proti svojvoľnému

prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní [čl. 36 písm. b) ústavy], porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti taktiež namietal.

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k napádaným rozhodnutiam ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000 domáhal podaním žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho orgánu 14. septembra 2000 na najvyššom súde (podľa piatej časti OSP). Najvyšší súd žalobu sťažovateľa meritórne prerokoval a rozsudkom sp. zn. 7 Sž 152/00 z 12. decembra 2000 žalobu zamietol konštatujúc, že žalovaný správny orgán postupoval vo vzťahu k sťažovateľovi v súlade so zákonom.

Vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ústavnú ochranu rozhodovaním o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ tvrdil, že právomoc ústavného súdu priamo vo vzťahu k napádaným rozhodnutiam ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000 je zachovaná, pretože rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sž 152/00 z 12. decembra 2000 je zmätočný. Právomoc najvyššieho súdu preskúmať rozhodnutia ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000 na základe žaloby sťažovateľa z 11. septembra 2000 (doručenej najvyššiemu súdu 14. septembra 2000) bola v čase podania uvedenej žaloby vylúčená ustanovením § 248 ods. 2 písm. d) OSP.

Aj napriek skutočnosti, že § 248 ods. 2 písm. d) OSP v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2001 vylučoval z prieskumnej právomoci súdov podľa druhej hlavy piatej časti OSP (týkajúcej sa žalôb proti právoplatným rozhodnutiam správnych orgánov) rozkazy funkcionárov ozbrojených síl a ozbrojených zborov, právomoc najvyššieho súdu preskúmať rozhodnutia ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000 na základe žaloby sťažovateľa z 11. septembra 2000 bola založená priamo ústavou.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Keďže sťažovateľom napádané rozhodnutia ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000 sa nepochybné dotýkajú základných práv a slobôd sťažovateľa, bolo v právomoci najvyššieho súdu žalobu sťažovateľa z 11. septembra 2000 meritórne prejednať a vo veci rozhodnúť aj napriek tomu, že z formálneho hľadiska možno predovšetkým prvostupňové rozhodnutie ministra vnútra z 23. júna 2000 označiť za rozkaz funkcionára ozbrojeného zboru.

Postup najvyššieho súdu ako primárneho ochrancu ústavnosti (napr. III. ÚS. 79/02) viazaného čl. 152 ods. 4 ústavy (výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou) bol v tomto smere ústavne konformný, čo vyplýva napokon aj z doterajšej judikatúry ústavného súdu, ktorý v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou uviedol, že je úlohou súdu pri uplatňovaní OSP v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu [vrátane rozhodnutia, uvedeného v § 248 ods. 2 písm. d) OSP], zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania, je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania (II. ÚS 50/01, obdobne taktiež II. ÚS 236/02 a III. ÚS 138/03). Právomoc správneho súdnictva založenú čl. 46 ods. 2 ústavy nemôže podľa názoru ústavného súdu vylúčiť zákonné ustanovenie (IV. ÚS 81/04).

Vzhľadom na tieto skutočnosti bola vo vzťahu k sťažovateľom napádaným rozhodnutiam ministra vnútra z 23. júna 2000 a z 11. augusta 2000 daná právomoc správneho súdu, v dôsledku čoho je bezprostredne vo vzťahu k označeným rozhodnutiam v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vylúčená právomoc ústavného súdu. Prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie vo vzťahu k personálnemu rozkazu ministra vnútra z 23. júna 2000 v spojení

s rozhodnutím ministra vnútra z 11. augusta 2000 preto bráni aj nedostatok právomoci ústavného súdu na jej meritórne prerokovanie (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006